

Пътешествениците

1.

С леко свистене тунелната капсула се измъкна от портала. Завъртя се безпомощно върху леда и се плъзна като хокейна шайба между два от насрещните менхири¹. Механичните балансьори услужливо се спуснаха от двете страни, придавайки ѝ вид на гигантско насекомо.

Набрало инерция, насекомото се завъртя за последен път около оста си и остави дълбоки резки с вкопчените в леда пипала. От задната му част се заизточва плоско шило, върху което се полюшваха десетина черни точки. Една по една те падаха върху леда и започваха да се суетят около ледените резки.

—Мътните го взели! Балансьорите са потънали поне с по три метра в тая пързалка – изруга в скафандъра си висок като върлина мъж. Добре очертаните му мускули потрепваха под термокостюма.

—Не започвай пак, Гармед! – отегчено го прекъсна дребна фигура с приятно заоблени женски форми. – Ще разтопим леда и ще ги приберем невредими. Важното е, че успяхме да се задържим. Когато капсулата се изпързала, очаквах да преминем през някой от насрещните портали.

—Голяма работа! Нали и без това трябва да го направим?

Думите бяха изречени с необичайно безгрижие. Всички с тревога се обърнаха към изреклия ги.

Късата военна прическа и погледът, гледащ презрително изпод скафандъра не оставяха съмнение, че мъжът смята да подплати думите си с действия.

В моменти като този Румшайн Дийз мразеше задълженията си на командир:

—Бих искал да ти напомня, МакВали, че маршрутът ни включва седемкратно плътно ляво преминаване с цялостно регистриране на порталните центрове, без отклонения по други трасета – наблегна на последните думи той. Трябваше да се

¹ Менхир (от бретонски: men камък, hig дълъг, висок) – продълговат камък, забит самостоятелно или група камъни, образуващи дълги алеи. Височината им варира от 1 до над 20 м – б.а.;

погрижи мисията да не излиза извън набеязания план.

— Колко пъти да ти повтарям, Дийз? Победителите не ги съдят. Ако вместо едно проучване направим две паралелни, ще бъдеш наказан с повишение и медийно внимание.

— Предпочитам да си върша работата, *войнико*. Медийното внимание е твой патент – акцентирането трябваше да прозвучи като обида, но МакВали не показа да е схванал намека:

— Всъщност съм офицер. Завършил съм Кадетския корпус. И няма да позволя клевети относно работата ми.

— Не разполагаме с хора за две паралелни проучвания – леко раздражен отвърна Румшайн.

— Не се налага. Аз и Лили ще разузваем терена, докато вие устройте лагера тук.

— Лагер ли? Не мисля. На минус деветдесет градуса дори термокостюмите няма да издържат.

— В такъв случай потърсете приемливо място за отсядане.

— Наистина ли не разбираш, МакВали? Няма да отсядаме тук! Това място е истински Нифлхайм²! Правим кратка почивка, оглеждаме капсулата и я подготвяме за следващо преминаване. Дроните са пуснати. Те ще направят изследванията. На връщане ги прибираме и анализираме информацията. Може би на Друза.

Без да отговори, МакВали се запъти обратно към тунелната капсула с широки крачки. От групата мълчаливи наблюдатели се отдели женска фигура. Кимна почтително към командира и побърза да настигне съпруга си.

— Какво си мислят, че правят? – все още ядосан, запита Румшайн.

— Ще вземат двуместния модул и ще повторят авантюрата от Галеска – предположи леко прегърбеният помощник.

— И се надяват да ги прикрива, както е направил командир Син?

— МакВали е наясно, че всяко дисциплинарно нарушение смъква командирския рейтинг. Ако докладвате, че не сте успели

² Според скандинавската митология съществуват девет свята, като най-високо от тях се намира Асгард – царство. Нифлхайм, третият поред, е северният свят на студа – б.а.;

да се справите с изследовател от Да Винчи, петното ще остане върху Вашето резюме, командир Дийз.

Румшайн се въздържа с мъка от сочната ругатня, напирасца на устните му.

—Добрата новина е, че можем да изследваме планетата – допълни помощник Хазит, като се взираше в миниатюрния екипер на ръката си. – Два от дроните са стигнали преходна зона с приемливи условия за лагеруване.

Румшайн забеляза облекченото раздвижване на екипажа. Обърна поглед към тунелната капсула. Тери МакВали действително беше извадил малкия спасителен модул и трескаво го подготвяше за преминаване. Можеха да го спрат или да го оставят сам. Командирът реши друго:

—Гармед, освободете балансърите от леда. Хазит, провери гравипланния двигател. Дорси, погрижи се за наблюдателен маяк. Колкото и да е самоуверен, МакВали може да потърси връзка. А ние – погледна информацията от дроните на миниекипера си, – ние ще имаме честта да построим първата човешка база на тази съмнителна планета.

2.

Лили и Тери усетиха излизането от тунела още преди компютърът да ги уведоми за това. Бяха пресичали толкова пъти каналите на Вселенската мрежа, че се ориентираха за позицията на капсулата по потрепванията в корпуса.

Изчакаха контролните системи да потвърдят приземяването. Информацията за климатичните условия изглеждаше благоприятна. Въпреки това двамата нахлузиха скафандрите на защитните костюми. Инструкциите за сигурност трябваше да се спазват. Провериха аудиовръзката и трансфера на данни от и към бордовия компютър. Едва тогава отвориха изходния люк.

Посрещна ги самотата на отдавна неизползван, полуразрушен входен комплекс. Три от шестте менхира лежах безпомощно съборени в прахта. Край тях се търкаляха малки и по-големи късове, отчупени при падането. Останалите три портални камъка стърчаха тъжно на фона на здрачаващия се хоризонт.

Глава 1: Пътешествениците

—Сякаш сме попаднали на планетата на отчаянието – обади се Лили. Гласът ѝ звучеше енергично и все пак Тери долови стаена тревога.

—Мястото е депресиращо, няма спор – съгласи се той. – Чудя се дали тези камъни са се претъркулили в резултат на враждебна природа или...

Не се доизказа. Мислеха за едно и също. Буйстващите природни сили рядко разрушаваха порталните комплекси. Бе очевидно: някога планетата е била обитавана от разумен вид. Достатъчно разумен, за да издигне своите творения сред природата, а след това да се откаже от тях. За щастие имаха удобно предположение:

—Трасианците³ – заяви кратко Лили.

—Мда. Дошли са, издигнали са цялостен комплекс и са продължили напред.

—Като нас.

—Но по пътя са открили нещо, което ги е накарало да се откажат от част от трасетата.

—И ние го правим.

Разсъжденията бяха чиста спекулация, защото нямаха доказателства за посещението на предците. Както не разполагаха и с факти, че те са първосъздатели на транспортните кромлехи⁴.

Предпазливо се отдалечиха от малкия двуместен модул. Машината бе миниатюрно копие на изследователските тунелни капсули. Функционалностите ѝ – също. Четирите дрона, които Тери бе освободил, вече предаваха на бордовия компютър проби от въздуха и повърхността. Информацията щеше да определи понататъшното изследване или игнориране на планетата. Физическият оглед в случая бе по-скоро формален.

—О, Тери, погледни към хоризонта! – възгласът на госпожа МакВали разтърси скафандъра на съпруга ѝ. – Залезът тук е фантастичен. Небето сякаш... просветлява?

³ От неправилно произношение на англ. – thracian (траки, тракийски) – б.а.;

⁴ Кромлех (от бретонски crom – кръг и lech – камък) – мегалитно съоръжение с култово предназначение. Изградено е от големи каменни блокове, наредени в кръг или в няколко концентрични кръга, които могат да достигнат до 100 метра в диаметър – б.а.;

Тери проследи протегнатата ѝ ръка. Преди да изкаже мнението си за невидимото светило, забеляза няколко неестествени очертания на хоризонта. Включи бинокулярното увеличение. Предният панел на скафандъра се превърна в панорамна леща.

— Не може да бъде! Статуи. Хуманоидни!

Инстинктивно закри видението с ръка.

— Изглеждат златни – добави Лили, която бе последвала примера му и се наслаждаваше на откритието. – Да вървим, да ги видим отблизо.

Той спря порива ѝ с ръка:

— Ще върна един от дроните за оглед.

— Какво ще ти каже дрон за произведение на изкуството? – възмути се съпругата му.

— А какво ще кажеш ти, ако... Не знам, идеята не ми харесва.

— Ти настояваше да дойдем тук.

— Да, защото очаквах да открием обичайната пустош, микроорганизми, мъхове и... кал – погледна с погнуса към краката си при последната дума Лили.

Бяха нагазили в широка кална ивица. Защитните костюми се грижеха движенията им да не се затрудняват от релефа, но калта полепваше над глезените им.

— Подпочвени води – предположи тя.

— Надявам се – кимна Тери в скафандъра. Потръпна при мисълта, че краката им може да потъват в разлагаща се органична материя. Костюмите щяха да бъдат изследвани в карантинния сейф на експедицията, а след това да бъдат изгорени. Още два унищожени костюма.

— Токущо дадохме на Румшайн поредната причина да мърмори срещу нас.

— Така е – съгласи се госпожа МакВали. – Но откритието си заслужава.

Разстоянието между тях и стърчащите в пустошта статуи бързо се стопи. Сега вече виждаха, че се намират на огромно чакълесто плато, пресечено от мръснокафява ивица кал. В

посоката, в която се движеха, платото внезапно завършваше с вертикален склон с шеметна височина. Приличаше на тайнствена площадка. Отвъд нея, в низината, се стелеше искряща переста мъгла. Тесни стълбове пара изскачаха над облачната маса, завихряха се за няколко мига като любопитни очи и отново се гмуркаха надолу.

—Божествено красиво е! – не сдържа възхищението си Лили, когато бяха достатъчно близо до ръба, за да се насладят на златистите присветвания на мъглата.

—Странно място – добави Тери. Картината спираше дъха. Облачният воал се движеше с омайващо спокойствие, което сякаш хибернираше мозъчните клетки.

Той обърна рязко гръб на мъглата. Усещането за хибернация изчезна. Съсредоточи се върху величествените четириметрови фигури, чиито лица безстрастно наблюдаваха ставащото в низината. Три мъжки фигури и една женска. Не бяха просто хуманоиди. Видът им беше обезпокоително човешки, а дрехите напомняха тези на античните воини. Детайлите смущаваха с прецизната си изработка. Небрежно паднал кичур от косата, разпрана туника, дори уникалните пръсти и нокти – всеки сантиметър от тях крещеше за неземна вещина. Златното покритие бе съвършено.

—Лили, погледни. Не съм виждал такава изработка. Позите, израженията, косите – уникални са. А златното им покритие е съвършено.

Без да откъсва поглед от мъглата, тя отвърна:

—Пазителите на това място трябва да са уникални. Внушителни, сияйни, като отблясъците в низината.

—И не те смущава фактът, че видът им е *човешки*?

—Не. В тях виждам само доказателство, че трасианците са стигнали дотук и са построили порталния комплекс. Цивилизацията им вероятно е залязвала, а планетата е подходяща за обитаване. Намерили са дом и са почели откривателите му. В цял ръст, без героична хиперболизация. Напомняне за първото пристигане.

—Защо е трябвало да бъдат толкова път, когато Сабаез⁵ и хората му са се установили на Земята, на един тунел разстояние?

Лили неуверено сбърчи устни в скафандъра:

—За тях Земята е била убежище. Надежда, че ще останат близо до дома, започвайки всичко отначало. Пътуванията през тунелите са били нещо различно. Навлизали са все по-дълбоко във Вселената. Имали са нужда от стражеви колонии. Бази, в които да отдъхват, да се възстановяват и да се връщат, когато следващият преход се обърка.

Тери остана скептичен:

—Ако си права, щяхме да откриваме следи по всички планети, през които се предполага, че са минали

—Греша. Базите трябвало да са достатъчно далеч от дома и на подходящи за обитаване планети. Нещо като аванпост.

—Скъпа, теорията ти е прекрасна, но само при положение, че трасианците са действали като нас. А според социолозите обществената им организация е била различна от нашата. Да, познавали са Тунелната мрежа и са я използвали, но по *различен* начин.

Готвеше се да продължи, когато Лили внезапно разтърси ръкава му. Със свободната си ръка нетърпеливо сочеше низината.

—Там става нещо – прошепна тя. Изречени в скафандъра, думите прозвучаха като прокоба.

Тери се извърна. Спокойната облачност под тях се бе превърнала в клокочещо море. От вътрешността ѝ се надигаха заканаелни вълни. Стълбовете пара изригнаха по-често и по-близо, а любопитните им вихри напомняха хищни езици, готови да пометат натрапниците.

—Да се махаме оттук! – обяви без колебание Тери.

Двамата заотстъпваха внимателно, като търсеха прикритие от златните гиганти. Озоваха се зад тях, затичаха с всички сили към двуместния модул.

Усетила страха им, мъглата продължи да настъпва. Първите вълни се разбиха в склона и златните капчици запълзяха по

⁵ Взира се тракийският бог Сабазий – б.а;

голото плато. Внезапните изригвания се протягаха напред като пипала, свиваха се като пръсти и сякаш придърпваха зад себе си още мъгла.

Въпреки че обувките поемаха неравностите на терена, малките камъчета, осеяли платото, затрудняваха бягството. Костюмите едва успяваха да регулират топлината, а учестеното дишане отключи кислородния резерв.

Нагазиха в калната ивица. Сега тя изглеждаше по-лепкава и дълбока. При всяка стъпка краката им затъваха и това правеше движението нестабилно. Особено за Лили, която с мъка настигаше партньора си. Съзнаваха, че губят темпо.

— Следвай моите стъпки – прозвуча гласът на Тери в скафандъра. – Помъчи се да стъпваш в тях.

Идеята помогна, макар и за кратко. В края на ивицата Лили все пак се подхлъзна и се просна в калта.

Тери се върна и ѝ подаде ръка. Прочела укора в очите му, тя започна да се оправдава:

— Стъпих върху някаква плочка. Поднесе ме!

— Случва се.

Лицето му остана безизразно. Тя разбра: не ѝ вярваше. За кратък миг гордостта ѝ надделя:

— Ще ти докажа! – извика и коленичи отново в калта. Ръцете ѝ заопипваха мястото на падането.

Тери погледна назад към стената от мъгла, която ги настигаше. Заплашителна. Блестяща. Клокочеща. Колкото повече я гледаше, толкова повече му се струваше, че тя е *жива*.

За миг го обхвана ужасяващия импулс да побегне, да изостави Лили и да се спасява. Вместо това издиша дълбоко и извади скайгъна си. Изстреля няколко лъча с различна дължина. Златистите капчици заблестяха по-ярко и някак по-плътно. Сякаш им бе влял допълнителна сила.

Пренастрои оръжието на силов поток. Изстреля няколко спота. Капчиците в местата на попадения се сгъстиха.

— Е, да видим как се отнасяш към материята и традицията – изръмжа, притеснен от неуязвимостта им.

От малък джоб на левия крачол извади пет патрона. Зареди.

Те имаха едно предимство: дори да не спрат мъглата, можеха да ѝ отнемат победата.

— Три за теб, два за нас – озъби се Тери и стреля два пъти.

Очакваше експлозия, изригване, асимилация... Попаднали в мъглата обаче, куршумите само се покриха със слой златни капчици. Капчиците се разляха, сляха и се превърнаха в свършено златно покритие. Позлатените парчета предизвикателно пробляснаха и тупнаха в лепкавата кал.

Мъглата се надвеси над мръснокафявата ивица, сякаш се колебаеше дали да продължи.

Тери се вцепени от мисълта, промъкнала се в главата му.

— Златните статуи не са паметници на трасианците – извика той към Лили. – Статуите са *самите* трасианци!

— За какво говориш? – погледна го неразбиращо тя, стиснала победоносно нещо в ръката си.

— Статуите на ръба на платото – поясни Тери. – Може и да са били откриватели, но със сигурност не са разказали за откритието си. Мъглата ги е вкаменила. Позлатила ги е. Завинаги.

Лили се изправи. Неверието изпълваше скафандъра ѝ.

— Увери се сама – сви рамене Тери и изстреля третия куршум към мъглата. Без излишни ефекти куршумът бе позлатен и свободно падна в калта, а хищната маса се люшна гладно към тях.

„Ето ти близка среща от лошия вид“ – помисли си МакВали. Разумна или не, мъглата срещу него беше жива и се канеше да ги превърне в златни статуи. За да спечели на Лили малко преднина, той се наведе и започна да я замерва с парчета кал. Не очакваше ефект. Съпротивляваше се с отчаянието на малко момче, което не иска да признае силата на превъзходящия го враг. За негово изумление мъглата се отдръпна там, където мръсните влажни топки уцелваха снагата ѝ.

— О, не искаме да се цапаме, а? – с тържествуваща ирония извика порасналото момче. – Е, тогава добре дошла в мърлявината!

Изричайки последните думи, се овъргала в калта. Изправи се и продължи да хвърля към блестящата стена лепкави тъмнокафяви буци. Когато сметна, че Лили се е отдалечила достатъчно,

Глава 1: Пътешествениците

затица с всички сили след нея, като не пропусна да напълни ръкавицата си с кал.

Тичаха без почивка, без да си поемат дъх, без да се обръщат назад. Никога не бяха докосвали с такава радост гладката повърхност на модула. Лили пое дълбоко дъх и показа находката си.

— Седемлъчева звезда? – вгледа се с любопитство Тери в мръсния предмет.

— Точно така. Наричат я още звезда на маговете. В предкосмическата епоха на Земята били откривани такива. Спомням си за някаква бронзова находка, може би дори със същите знаци. Комерсиализирането довело до това, че оригиналът изчезнал и никой не можел да потвърди кои били истинските знаци.

— Не знаех, че се интересуваш от магии.

— Интересувам се от трасиански надписи. Все още разчитам миналото, ако си забравил – без да се обижда, отговори жена му.

Тери дръпна трофея от ръката ѝ и започна да го върти:

— Значи тези йероглифи в лъчите са трасиански?

— Да. Само дето в линейното писмо на трасианците няма йероглифи, а фонетични знаци и пиктограми – поправи го тя.

— Тези тук от кои са?

— Фонетични.

— И можеш да ги прочетеш?

Тя издърпа плочката от ръката му и също я завъртя:

— Мисля, че мога. Всеки лъч съдържа по една дума. Всяка дума е съставена от две срички.

— Всеки знак е сричка? Нали бяха букви?

— Фонетични знаци, които могат да бъдат и групи от букви. В миналото гласните често се пропускали. Така един знак представлявал цяла сричка. Като в стенографията.

— Аха – отговори Тери разсеяно. Наблюдаваше мъглата, която бавно се разстиляше около тях.

— Не вярваш, че мога да ги прочета, нали? – погледна го Лили.

Той вдигна рамене. Тя погледна знака на обратната страна на плочката – приличаше на латинската буква „Y“, заобиколена

от две латински „I“та. Положението на този знак ѝ подсказа кой е началният лъч и тя засрича:

—Роду... котве... заве... зети... киво... нево... ната.

Тери отново погледна към мъглата. Стори му се, че леко се размърда, без да се осмели да ги доближава повече.

—„Во" или „бо"? – разсъждаваше в същото време Лили на глас. – Всички разчитат Линеар А през гръцки, а в него няма звук „б". Защо обаче да приемаме, че в текста няма „б", само защото липсва в гръцката фонетика?

Въодушевена от идеята, тя произнесе образувалите се думи още веднъж, като правеше кратка пауза между тях:

—Роду – котве – заве – зети – киво – небо – ната.

Мъглата с нежелание се дръпна няколко метра назад.

—Кажи го пак! – изкомандва Тери.

Лили повтори думите. Мъглата отново отстъпи.

Невярващ на късмета им, Тери включи скафандъра на високоговорител, грабна плочката от ръката на жена си и я насочи към бляскавия враг:

—Роду–котве–заве–зети–киво–небо–ната! – изрева той.

Милиони златни капчици ужасено завибрираха, блъскайки се припряно в посестримите си отзад.

Тери продължи да вика непонятните думи, като се разхождаше наляво и надясно, стараейки се да повлияе на целия облачен обем.

Клокочеща като ръмжащ звяр, мъглата се оттегли към калния пръстен.

Лили използва времето, за да подготви модула за преминаване.

Когато Тери се убеди, че тя е вътре, в безопасност, дотича и зае мястото си до нея. Включи системите за старт и усмихнат ѝ подаде плочката:

—Никога не бих предположил, че магията може да ми достави такова удоволствие. Трябва обезателно да разгадаеш смисъла на заклинанието!

—Мисля да не споменаваме на Румшайн за звездата. Засега.

—Съгласен, макар това да означава лекция за празните ръце.

—Прибрах дроните. Материалът в тях е достатъчен за изследване. Но персоналните ни записи трябва да бъдат преправени.

—Нямай грижа! – потвърди със задоволство Тери. Възнамеряваше да пачира⁶ записите веднага след пристигане в базата.

Секунда преди капсулата да навлезе в тунела, видяха на екрана протегналите се към тях златисти вихри. От облака изскачаха капчици, които полепваха по корпуса на малкия им модул.

Мъглата се канеше да ги следва докрай.

—Фронтален катапулт! – изкомандва като автомат някогашният кадет МакВали. – Херметик Б34, кокпит А34!

—Не! Не можеш! – извика ужасено Лили, все още стиснала находката в ръка.

Преди да довърши, катапултната структура се разгъна от тавана, затвори се херметично около седалката и Лили се озова във вътрешността на лъскаво яйце. Предният панел на модула се отвори и яйцето бе изстреляно в тунела.

—Херметик Б12, кокпит А12 – продължаваше да нарежда в това време Тери.

Успя да се затвори в катапулта, но преди да излети от модула, освирепелите златни капчици се нахвърлиха върху него.

⁶ От patch (англ.) – кръпка – б.а.;